

Проведене порівняльне дослідження кримінальної відповідальності за умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини за законодавством України та Норвегії дає можливість зробити наступний висновок. Можна сказати, що норвезьке законодавство є більш розвинутим ніж українське, адже воно враховує матеріальний аспект у сімейних відносинах і покладає на обох батьків відповідальність за свою дитину. Щодо законодавства України, то я вважаю, що воно потребує перегляду статті 117 КК України, адже суспільна небезпечність цього злочину суперечить його законодавчій оцінці.

Література

1. Кримінальний кодекс України : Закон України від 05 квіт. 2001 р. № 2341-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 25-26. Ст. 131.
2. Уголовное законодательство Норвегии: пер. с норвежского. Санкт-Петербург: Юридический центр Пресс, 2003. 375 с.
3. Кримінальне право України. Особлива частина: підручник / М.І. Бажанов, Ю.В. Баулін, В.І. Борисов та ін.; за заг. ред. М.І. Бажанова, В.В. Сташиса, В.Я. Тація. Київ: Юрінком Інтер, 2005. 544 с.
4. Семенюк І.С. Відповідальність за умисне вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини за кримінальним законодавством України та зарубіжних країн : автореф. дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08. Запоріжжя, 2017. 20 с.
5. Сосніна О.В. Кримінальна відповідальність за вбивство матір'ю своєї новонародженої дитини за законодавство держав континентальної Європи. *Вісник Львівського торговельно-економічного університету. Юридичні науки*. Львів, 2018. Вип. 7. С. 200-211.

УДК 343.352(043.2)

Черіпко М.І., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Лисько Т.Д., к.ю.н., доцент

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПРОБЛЕМИ ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

Впровадження реформ в країні та розбудова правової держави потребує врахування рівня корупції у всіх сферах життєдіяльності суспільства задля отримання реальних фактичних результатів та максимальної ефективності у діяльності з протидії.

Питання боротьби з корупцією стали предметом пильної уваги в діяльності усього державного механізму, а також контролю з боку громадськості та ЗМІ, що підтверджує актуальність дослідження, незалежно від форм прояву такого явища як корупція.

Аналіз сучасної вітчизняної літератури дає підстави стверджувати, що огляд проблематики боротьби з корупцією здійснюється у певних напрямках, зокрема систематизувавши можна виділити наступні:

- 1) що пов'язані та стосуються безпосередньо виникнення корупції;
- 2) які стосуються питань розвитку та поширення корупції у суспільстві та державі;
- 3) проблеми, що спричинені відсутністю ефективності та результативності реалізації заходів антикорупційної політики [3, с. 43].

3 квітня 2017 р. Кабінет Міністрів України затвердив Середньостроковий план пріоритетних дій Уряду на період до 2020 р.

У ньому сформовано такі цілі антикорупційної реформи: 1) мінімізація можливостей для проявів корупції; 2) збільшення ризику відстеження і покарання за корупційну поведінку та мінімізація її наслідків; 3) усунення толерантного ставлення до проявів корупції.

Виходячи з цих цілей Урядом визначено такі ключові пріоритети на 2017–2020 роки:

1) забезпечення подальшого зменшення можливостей для корупції в державному секторі. Задля досягнення цього результату Уряд планував такі заходи: - зміцнення інституціональної інфраструктури та підвищення потенціалу з планування та реалізації політики антикорупційними установами (зокрема, забезпечення ефективної роботи превентивних антикорупційних органів, завершення формування ДБР та НАВРУА); - забезпечення функціонування системи електронного декларування в повному обсязі; - зміцнення системи контролю фінансування політичних партій;

2) забезпечення фінансування антикорупційних інституцій (НАБ, САП, НАЗК, НАВРУА, ДБР) в обсязі, достатньому для організації їх діяльності і забезпечення ефективної роботи;

3) забезпечення ефективної координації роботи з проведення антикорупційної реформи (зокрема шляхом налагодження співробітництва, обміну досвідом та інформацією між окремими органами для досягнення спільних цілей подолання корупції в Україні);

4) оновлення Антикорупційної стратегії, яка визначатиме ключові цілі та показники оцінки прогресу у проведенні антикорупційної реформи. Програма з імплементації Стратегії складатиметься з переліку конкретних ініціатив та кроків, відповідальних за виконання та строків досягнення зазначених у Стратегії цілей [1, с. 19-20].

Середньостроковий план пріоритетних дій Уряду на період до 2020 року в контексті протидії корупції є документом, який не повною мірою враховує існуючу ситуацію в антикорупційній сфері; практично не кореспондує з Антикорупційною стратегією на 2014 – 2017 роки та державною програмою з її реалізації; лише частково узгоджується з антикорупційними положеннями Програми діяльності Уряду,

затвердженої ним же у 2016 році. Передбачені ним пріоритети та напрямки активності є занадто абстрактними для того, щоб можна було говорити про контроль за станом їх реалізації. Тим більше, що цей документ не визначає ні конкретних суб'єктів, відповідальних за реалізацію антикорупційних ініціатив / пріоритетів, ні кінцевих термінів їх реалізації.

Враховуючи вище викладене, можна зробити висновок, що документи антикорупційної політики, на жаль, мають у більшості випадків виключно декларативний характер. Збільшується кількість державних органів та установ метою діяльності яких є виявлення, контроль, запобігання та притягнення до відповідальності осіб, що вчинили корупційні правопорушення та злочини, проте немає фактичного результату. Питання залишається відкритим також щодо наявності політичної волі для боротьби корупції.

Отже, ми отримаємо результат у випадку, коли уже існуючі органи та установи покажуть реальний результат своєї діяльності.

Література

1. Альтернативний звіт з оцінки ефективності впровадження державної антикорупційної політики / М.І. Хавронюк, О.В. Калітенко, Д.О. Калмиков та ін.; за заг. ред. М.І. Хавронюка. Київ, 2019. 359 с.

2. Борець Т.О. Сучасний стан та проблеми протидії корупції в Україні. URL: <http://univd.edu.ua/uk/dir/1870> (дата звернення: 24.03.2020).

3. Пархоменко-Куцевіл О.І. Формування та розвиток сучасних антикорупційних органів державної влади як основа запобігання та подолання корупції: теоретико-методологічний аналіз: монографія. Київ: ДП «Вид. дім «Персонал», 2019. 308 с.

УДК 343.241(043.2)

Чернявська Р.І., студентка,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Сисоева В.П., к.ю.н., доцент

ПОНЯТТЯ ПОКАРАННЯ В ДОКТРИНІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА

Кримінальне право прийнято розглядати як вчення про злочин та покарання, між якими існує тісний зв'язок, однак самі поняття відрізняються одне від одного. Злочин є діянням, яке небезпечне для суспільства, спрямоване проти прав та інтересів людини, суспільства, держави, а покарання – це захід, спрямований на захист порушених прав та інтересів. Покарання є наслідком факту вчинення злочину, і саме завдяки йому усувається конфлікт між державою та особою, встановлюється нормальний стан існуючого правопорядку та